

ΕΛΕΓΕΙΑΚΑ
ΕΙΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΡΑΓΚΑΒΗΝ

Μεταστάντα τῇ 18 Ἰανουαρίου.

Α΄.

ὦ! θρήνει, πένθει, ἄστου τῆς Παλλάδος!
Εἷς κόσμος σου κατῆλθεν εἰς τὸ μνήμα,
Σοφὸς ἀνὴρ, κοινὸν τοῦ Ἔθνους κτήμα,
Πνεύματος ἥρωα, δόξα τῆς Ἑλλάδος!
Ἄλλ' ὄχι δὲν ἀπέθανεν ἐτάφη
Τὸ τῆς ψυχῆς του μόνον ἄπνου σκῆνος·
Ζῆ καὶ θά ζῆ ὁ Ῥαγκαβῆς ἐκεῖνος,
Ἵφ' οὗ πληθὺς κλεινῶν ἐπῶν ἐγράφη
Δύει ἀστήρ γλυκύφωτος τοιοῦτος;
Τὸ πνεῦμά του, πῶς! δὲν ἐπανατέλλει;
Διηνεκῶς ἀκτίνάς του δὲν στέλλει
Ὁ τόσος τῶν λαμπρῶν του ἔργων πλοῦτος;
Ἡ ἔξοχος δὲν σβέννυτ' εὐφυΐα
Ἄλλ' ἐκ τῆς Γῆς ἀπερχομένην οὕτως
Τὴν δέχεται διπλῆ ἀθανασία,

Β΄.

Τῆς Γῆς ἢ μία τ' Οὐρανοῦ ἢ ἄλλη,
Καὶ ἄξιός δὲν εἶσαι ἀμφοτέρων,
Σὺ οὗ τὸ στέφος πλήρες κάλλους θάλλει
Καλῶν υἱῶν ἐν μέσῳ καὶ πατέρων;
Ἄλεξανδρε, ἢ χάρις σου ὅποια
Ἡ χάρις ναί, ἢ νοερά ἐν πρώτοις
Καὶ ζωηρότης καὶ δραστηριότης
Καὶ ποῖά των τὰ ἔργα σου μνημεῖα;
Τίς τὰ ἀνέγνω, τίς θὰ τὰ γνωρίσῃ
Καὶ θελκτικὰ δὲν εὔρε; δὲν θὰ εὔρη;
Ἄλεξανδρον τὸν Ῥαγκαβῆν εἰξεύρει
Ἡ Γῆ, θαρρῶ, καὶ δὲν θὰ λησμονήσῃ
Χαῖρ' Ἑλληὲν εὐμουσοῦσατε καὶ ἴθι:
Διάλαμπε ἐν πάσῃ ἐνδυμήσει
Εὐμούσω, κάτω, ὡς κ' ἐπάνω, ζῆθι!

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰανουαρίου.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΔΗΚΥΘΟΙ

Ἐν προγενεστέρω φύλλῳ ἔγραψα περὶ *Ληκυθίων*, δεικνύων ὅτι οὕτω πρέπει νὰ λέγωνται τὰ κοινῶς σφυριχτρὰς ὀνομαζόμενα ἀγγεῖα. Ἦδη πρόκειται περὶ τῶν ληκυθίων· καὶ τοῦτο ἵνα γίνῃ γνωστὸν καὶ διαδοθῆ διὰ τῶν φίλων ἀναγνωστῶν τοῦ μαθητικοῦ τούτου περιοδικῷ τῷ ἀληθῆς, τὸ γνήσιον ὄνομα ἀγγείων συγγάτα ἀπαντῶντων, ἀγγείων τὰ ὅποια πάντες βλέπομεν εἴτε ἐν ταῖς προθήκαις τῶν ἀρχαιοπωλῶν, εἴτε ὡς κόσμημα ἰδιωτικῶν αἰθουσῶν, εἴτε ἐν χειρὶ μικροπωλητῶν ἀρχαιοστῆτων, εἴτε καὶ ἀλλαχοῦ.

Τὰ ἀγγεῖα ταῦτα κοινῶς ὀνομαζοῦσι *δακρυρροία*, ἐκ τε τοῦ σχήματος αὐτῶν, ἰδίως τοῦ τῶν χειλέων, καὶ τοῦ τύπου τῆς εὐρέσεως, τῶν τάφων.

Ὅσον ὅμως σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὴν μουσικὴν τὰ *Ληκυθία*, τσαύτην καὶ αἱ *Λήκυθοι* πρὸς τὴν χρῆσιν, δι' ἣν κοινῶς πιστεύονται παρεσκευασμένοι. Αἱ λήκυθοι εἶναι ἀγγεῖα ἀνευρισκόμενα ἐν τοῖς τάφοις, ὅπως τὰ πλείστα τῶν ἄλλων ἀγγείων, ἀποτελοῦσι τὸν κυριώτερον διάκοσμον τῶν ἀρχαίων κτερισμάτων, ἀλλ' οὐδέποτε ἐχρησίμωσαν πρὸς περισυλλογὴν τῶν δακρῶν τῶν θρηνοῦντων συγγενῶν τοῦ ἀποθανόντος. Δι' ὃν λόγον πάντα τὰ λοιπὰ ἀγγεῖα ἐτίθεντο ἐν τοῖς τάφοις, εἴτε ὡς προσφιλῆ τοῦ ἀποθανόντος ἀντικείμενα, εἴτε ὡς ἀνάμνησις ἐκ μέρους τῶν ἀπολειπόμενων, εἴτε δι' οἰονδήποτε ἄλλον λόγον, διὰ τὸν αὐτὸν καὶ αἱ λήκυθοι ἐκόσμου τοὺς παλαιούς.

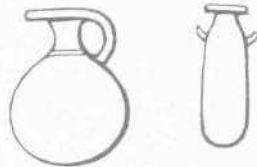
Αἱ λήκυθοι εἶναι ἀγγεῖα σχήματος ἀρκετὰ λαγαροῦ καὶ ἐπιχάριτος, κομψότατα, συνήθως ἀπαρτιζόμενα ἐκ σώματος κυλινδρικοῦ, λαίμου ὑψηλοῦ, χειλέων χωνοειδῶν, μιᾶς λαβῆς καὶ βάσιος ταπεινῆς. Αἱ παλαιότεραι φέρουσι ἐπὶ ἐδάφους φέροντος τὸ χρῶμα τῆς ὕλης, ἐξ ἧς τὸ ἀγγεῖον, ἐρυθροῦ, ἢ κίρρου χρώματος μέλανος, παραστάσεις εἰκονίζουσας μυθολογικὰς σκηνὰς, ἄθλον τινα τοῦ Ἡρακλέους, τὸν Θησέα μετὰ τοῦ Μινωταύρου, ἱππηλάτας, ἀρματῆλατας κτλ. Οἱ καλοὶ χρόνοι τῆς τέχνης προήγαγον εἰς μέσον τὰς *Ἀττικουργεῖς* κληυμένους ληκυθούς, ἀγγεῖα ὁμοίου σχήματος, ἀλλὰ διάφορα τὸ μέγεθος, ἐξικνούμενα εἰς ὕψος μέτρου καὶ πλέον πολλῆς. Αἱ Ἀττικουργεῖς διακρίνονται τῶν λοιπῶν ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ σώματος αὐτῶν, τὸ σῶμα αὐτῶν δηλ. εἶναι ἀηλημιμένον λεπτοτάτῳ στρώματι γύψου μετὰ γανώσεως λαμπρᾶς, φέ-

ρουσι δ' ἐπὶ τῆς ἐπαλοιοφῆς ταύτης παραστάσεις σχετικὰς πρὸς τὴν χρῆσιν, δι' ἣν προωρίζοντο, νεκρικὰς δηλ. παραστάσεις, ἧτοι τὸν Χάρωνα ἐν τῷ πορθμείῳ ἀναμένοντα ψυχὴν τινα, παρὰ τὴν ἀκτὴν ἰσταμένην, ἢ τάφον πρὸς ὃν προσέρχονται συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος μετὰ τῶν κτερισμάτων κ. τ. τ.

Ἄλλου εἶδους λήκυθοι εἶναι αἱ ἀνευ ἰδιαιτέρας βάσεως, αἱ ἔχουσαι τὸ σῶμα ἐξωγκωμένον, αἱ φουσκώουσαι. Αὗται ἔχουσι χρῶμα μέλαν μετὰ ἐξοχου γανώσεως, φέρουσι δὲ εἰκόνας χρώματος ἐρυθροῦ, εἰκονίζουσας παῖδας παίζοντας διάφορα παίγνια, συνήθως τὸ τοῦ τροχοῦ, ἢ ἀσχολουμένους εἰς ἔργα τινα, εἰς τὴν ἀγγειοπλαστικὴν. Πολλάκις φέρουσι εἰκόνα πτηνοῦ τινος, ἢ κεφαλὴν γυναικῆς.

Καθ' ὅσον προέβαινον οἱ χρόνοι ἡ λήκυθος ἀπέβαλλε τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς ὄραϊον σχῆμα καὶ ἐπὶ τέλος κατήντησε σχεδὸν ἀγνώριστος ἀποβαλοῦσα τὴν λαβὴν, τὴν βᾶσιν καὶ συσταλεῖσα πολὺ τὸ σῶμα, κατακτῆσασα δὲ εἰς ἀτρακτοειδῆς ἐπιμήκεις ἀγγεῖον ὀνομαζόμενα δὲ ὑπὸ τῶν κοινῶν ἀρχαιοκαπῆλων διὰ τοῦτο *ἀθράκτια*. Φέρουσι δὲ αἱ τοῦ σχήματος τούτου λήκυθοι τὸ φυσικὸν τῆς ὕλης χρῶμα, κίρρον ἢ φαῖον, ἠπότε φέρει ἐνίοτε καὶ δύο ζώνας λευκάς περὶ τὸ σῶμα. Εἶναι δὲ τὰ ἀγγεῖα ταῦτα δύο εἰδῶν, ἢ δηλ. συνίστανται ἐκ σωλῆνος κυλινδρικοῦ ἀρκετὰ ἐπιμήκεις ἀπολήγοντος εἰς σῶμα σφαιρικοῦ σχεδὸν ἢ εἶναι ἐντελῶς ἀτρακτοειδῆ, σωλῆν δηλ. κυλινδρικοῦ ἐξογκούμενος περὶ τὸ μέσον καὶ στενούμενος πρὸς τὸ κάτω ἄκρον. Τοιαῦτα ἀνευρίσκονται ἐν μεγάλῃ πληθύνῃ ἐν τοῖς τάφοις, τοιαῦτα δ' ἀνεῦρον, ὡς ἔγραψα ἤδη ἐν τῷ περὶ ληκυθίων (κοιν. σφυριχτρῶν), περὶ τὰ ἐνενηκόντα ἐν ἀνασκαφῇ τάφου τινὸς πρὸς β. τοῦ Πειραιῶς.

Ὅπως λοιπὸν τὰ *Ληκυθία* οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὴν μουσικὴν ἔχουσι (ἴδε Περιοδ. τῶν μαθητῶν ἔτους Α'. τόμ. Α'. Ἀριθ. 4 σελ. 59—60), οὕτω καὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἀγγείων, αἱ λήκυθοι, μόνην σχέσιν πρὸς τὰ δάκρυα καὶ τὰς

θλίψεις καὶ τοὺς στόνους ἔχουσι τὸ ὅτι ἀνευρίσκονται ἐν τοῖς τάφοις, οὐδόλως ὅμως ἐνεκα τούτου ὀνομάζονται *δακρυρροία*. Οἱ ἀναγνώσται ἄς διαδώσωσι τὴν ὁρθὴν, τὴν εὐηχοστάτην, τὴν Ἑλληνικωτάτην ὀνομασίαν τῆς *Ληκυθίου* μανθάνοντες ἄμα καὶ ὅσα στοιχειωδῶς ἀρμόζουσιν εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν. Ἡ λέξις προέρχεται ἐκ τοῦ ληκῆω ἢ λακῆω, ὅπερ σημαίνει κάμνω κρότον, ἤχον, ἴσως νοεῖται δ' ἐν τῇ λέξει αὐτῇ ὁ ἦχος τοῦ καταπίπτοντος κατὰ σταγόνας μεγάλας ὕγρου ἐνεκα τοῦ στενοῦ λαίμου τοῦ ἀγγείου, καὶ τότε ἔχομεν νὰ ἀντιπαράβάλωμεν ἐκ τῆς νεωτέρας γλώσσης λέξιν πεποιημένην τὴν *κουρκουριά*. Ὀνομάζεται δὲ οὕτως ἐν Σίφῳ ἀγγεῖον ὅπερ ἐνδοθεν τοῦ κάτω ἄκρου τοῦ λαίμου ἔχει διάσπραγμα πῆλινον φέρον ὅπας, ἐξ ὧν ἐξερχόμενον τὸ ὕδωρ ὅταν ἀνατραπῆ τὸ ἀγγεῖον ἀποτελεῖ τὸν ἦχον ἐξ οὗ τὸ ὄνομα *κουρκουριά*, τῶν παλαιῶν ἢ *Ληκυθος*.

Ἐν Πειραιεῖ

ΙΑΚ. Ψ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

Ὁ φωτισμὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίους ἐτελεῖτο διὰ παντὸς εἶδους καυσίμου ὕλης καὶ κυρίως διὰ ξύλων ρητινωδῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ μέχρι νῦν μεταχειρίζονται διάφοροι λαοὶ εἰς οὗς τὰ πνευματικὰ πῶτα δὲν εἰσεχώρησαν εἰσέτι. Ἐπὶ τῶν ἡμερικῶν χρόνων π. χ. ὁ φωτισμὸς τῶν οἰκιῶν ἐγένετο διὰ ξηρῶν ξύλων καὶ ὀξείων, ὡς μαρτυρεῖ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσεῖζ Σ. στίχ. 307.

«Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν, ὄφρα φαίνοιν· περὶ δὲ εὐλα κάγκανα θῆκαν, αὖα πάλαι, περὶ κήλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ, καὶ δαΐδας μετέμισγον.»

Αὕτη δὲ ἡ μαρτυρία καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν Ὅμηρον ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων ἡ χρῆσις τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ κηροῦ ἦτο ἀγνωστὰς, εἰς δὲ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἰνδίας, εἰς τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς Ἑβραίους ἦτο γνωστὴ ἡ χρῆσις τοῦ λύχνου ἐπομένως καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ἐλαίου. Ἐξ ἄλλων δὲ χωρίων τοῦ Ὀμήρου συμπεριλαμβανόμενα ὅτι ὁ φωτισμὸς τῶν οἰκιῶν ἐτελεῖτο οὐ μόνον διὰ τῶν λαμπτήρων ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς διὰ δάδων, ἄς ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας αἱ θαλαμηπόλοι ὅταν σημαντικὸν τι πρόσωπον τὴν νύκτα μετέβαινον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς δωματίου εἰς τὸ ἄλλο· ὁ δὲ ἄθρονος καπνὸς ὅστις παρήγατο ἐκ τῆς καύσεως τῶν δάδων διερχέτο ἐντὸς τοῦ δωμα-

τίου καὶ κατεμάριζεν αὐτό, ἐξ οὗ καὶ ἡ λέξις αἴθουσα.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ πολλῶν χρόνων ἀνεκάλυφθη ὁ λύχνος ὅστις καίει διὰ τῆς θρυαλλίδος· ὁ δὲ κηρὸς εἶναι πολὺ μεταγενέστερος. Ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐγένετο ἐν Ἀγγλίῳ μὲν τὸν 13 αἰῶνα μ. Χ. ἐν Γαλλίῳ δὲ τῷ 1370 ἐπὶ Καρόλου τοῦ Ε'. Ἐπὶ δὲ Καρόλου τοῦ Ζ' ἐδόθη διαταγὴ νὰ φωτίζονται αἱ πόλεις ἀνευ τινὸς ἐξαιρέσεως. Ἐκαστος δὲ πολίτης ὄφειλε μετὰ τὴν ἐναντίαν ἐσπερινὴν ὥραν νὰ ἐξαρτᾷ ἐξωθεν τῆς οἰκίας του τοῦ φανὸν περιέχοντα λύχνον ἀνημμένον. Ἐπὶ δὲ Λουδοβίκου τοῦ 14ου συνέστη ἐν Γαλλίῳ ἐταιρεία φανοφόρων, αἵτινες ὑπεχρεώοντο νὰ συνδεύωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς τοὺς πολίτας.

Ἐν ἔτει δὲ 1750 ἐπενοήθη ὁ ἀντανακλαστικὸς καθρέπτης ὃν ἔθετον ὀπισθεν τῶν λύχνων πρὸς φωταγωγήσιν τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πλατειῶν· ἡ δὲ χρῆσις τῶν λύχνων διήρκεσε σχεδὸν καθ' ὅλον τὸν 18ον αἰῶνα.

Ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ παρόντος αἰῶνος ὁ Φίλιππος Λεβὼν διὰ διαφόρων πειραμάτων ἀπέδειξεν ὅτι ἠδύνατο αἱ πόλεις νὰ φωταγωγηθῶνται διὰ τινος ἀερίου ἐξαγομένου ἐκ τῶν γαιανθράκων· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐργασιῶν του ἐδολοφονήθη χωρὶς νὰ ἴδῃ πραγματοποιημένας ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τὰς σκέψεις ἄς αὐτὸς ἀπὸ τῆς νεανικῆς ἡλικίας συνέλαβεν. Ἐν ἔτει 1805 ἐγένετο χρῆσις τοῦ φωταερίου ἐν Βιρμινγῆμα, μετὰ δὲ ἔτη εἰσήχθη ἡ χρῆσις αὐτοῦ καὶ ἐν Λονδίῳ. Ἐν ἔτει δὲ 1817 ἐρωταγωγῆθησαν καὶ οἱ Παρίσιοι, ἐνθα ἐγένοντο τὰ πρῶτα πειράματα τῆς ἀνακάλυψης τοῦ φωταερίου πάντες ἐνόμισαν ὅτι ὁ φωτισμὸς τῶν πόλεων ἐξέφρασε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ λέξιν, καὶ ὅμως ἀποδεικνύεται τρανῶς ὅτι ὁ φωτισμὸς διὰ τοῦ φωταερίου κατὰ πολλὰ μειονεκτεῖ ὡς πρὸς τὸν δι' ἡλεκτρισμοῦ φωτισμόν.

Πρῶτον ὁ διὰ τοῦ φωταερίου φωτισμὸς (gaz) εἶναι πολὺ δαπανηρὸς, δευτερον εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἐνθα κίονται πολλὰ φῶτα καὶ ἐπὶ πολὺς ὥρας φθείρεται μεγάλη ποσότης τοῦ ὀξυγόνου τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, αὐξάνει δὲ τὸ ἀνθεκτικὸν ὄξυ ὅπερ ὀλέθριον εἰς τὴν ὑγείαν, τὸ δὲ ἡλεκτρικὸν φῶς ἐπειδὴ καίει καὶ ἐντὸς τοῦ κενοῦ, οὔτε ὀξυγόνον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καταναλίσκει, οὔτε ἀνθεκτικὸν ὄξυ παράγει. Ἐκ τῶν ἄνω λοιπῶν ἐκτεθέντων βλέπει ἕκαστος ὅτι ἡ πρόδοσις τοῦ φωτισμοῦ ἐγένετο κατ' εὐθὺν λόγον πρὸς τὴν πρόδοσιν τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

A. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

Η ΚΛΙΜΑΞ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(Διήγημα χωρικών)

Τι νέα ἔχομεν, μπάρμπα Γεώργη;

— Τρομερά παιδί μου. Μὴ τὰ ῥωτᾷς τί τραβήξα. Μὲ ἔοθήθη ὁ Θεὸς καὶ ξεγλύτωσα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦς. Ἄϊ, κάποιε καλὸ εἶγα κερωμένο.

— Μὰ τί ἐπαθες; τί σου συνέβη;

— Χθὲς τὸ βράδυ, παιδί μου, πῆγα κοντὰ 'σὲ 'κεινὸν 'καὶ τὸν βάθειον τὸν λόγγο, ποῦ καὶ τὴν ἡμέρα σκιάζει. Καὶ ἔξαρκικό ποῦ μ' ἦρθε. Πετάζονται μονομιᾶς ἕνας—δύο—τρεις—σαράντα λύκοι καὶ μὲ κυνηγοῦν.

— Σαράντα λύκοι;! καὶ πῶς ἔμπορες νὰ τοὺς μετρήσης ὅλους, μπάρμπα Γεώργη, καὶ νὰ ξέρης ὅτι ἦσαν σαράντα, οὔτε λιγώτεροι οὔτε περισσότεροι; Σαράντα λύκοι! Χρ.

— Μὰ ὄχι καὶ τόσοι, ἀλλὰ κερωμένα τριανταπενταριὰ θὰ ἦσαν.

— Μὰ, μπάρμπα, 'σὲ 'κεινὴ 'καὶ τὴν ταρχῆ ποῦ ἔχει τὸν νουν σου, νὰ τοὺς μετρήσῃ ἢ νὰ κυττάξῃς τί θὰ κάμουν;

— Τὸ δεύτερο βέβαια. Διότι τριάντα λύκοι δὲν εἶναι παίξε—γέλασε. Καὶ κατὶ ἀγριόλυκοι. Ποῦ ἂν ἦταν ἄλλος θὰ τῆχανε.

— Ἄλλ' ἰγὼ ἔχω ἀκουστὰ πῶς τόσοι πολλοὶ δὲν πάνε μαζί ποτέ, 'σὰν σ' ἐστρατεῖαν, γκατὶ δὲν βρίσκουν τροφή καὶ τρώγονται μονάχι τοῦς.

— Τί τὰ θέλεις, παιδί μου, στὴν ἀρχὴ νόμισα πῶς ἦταν λίγοι καὶ τοὺς μετροῦσα ὡς τοὺς... δὲν ἐνθυμῶμαι καλά, ἀλλὰ ὡς τοὺς εἰκασί, πάνω κάτω ἀλλὰ κατόπιν μοῦ πιάσθη ἡ φωνὴ καὶ δὲν μπορούσα νὰ λέγω εἰκοσι ἕνας—εἰκοσι δύο...

— Πάει καλά. Μὰ πῶς ἐρχόntonταν. Ἐνας—ἕνας, στὴ γκαρμῆ ἢ ἀπλωμένοι δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ.

— Ὁ δρόμος εἶναι στενὸς καὶ ἤρχοντο ὁ ἕνας 'πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Ἄμ, τότε πῶς μπορούσε νὰ ἰδῆς τοὺς πεισινούς ποῦ τοὺς σκέπαζαν οἱ ἔμπροσθινοί;

— Γαμπρὸ μὲ μάτιχ θέλεις τώρα. Ἐστῶ νὰ ἦσαν καὶ 15;

— Σωστὰ 15;

— Χρ, μπορεῖ καὶ 10.

— Μὰ λένε πῶς ἕνας λύκος κάνει ἀνταρχ γιὰ 10.

— Τότε θὰ ἦτον ἕνας.

— Στὴ ψυχὴ σου τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτιχ σου;

— Ὅχι, παιδί μου. τὴν ἀρθάκην (θόρυβον) ἤκουσα καὶ τὸ 'κοψα λάσπη.

Ο ΑΓΥΡΤΗΣ

Κατὰ τὴν ἐσπέραν κυριακῆς τινος, ταξειδιώτης τις πλουσίως ἐνδεδυμένος εἰσῆλθεν εἰς τι μὲγα πανδοχεῖον τοῦ χωρίου καὶ ἐζήτησεν ὡς γεῦμα ὄρνιθα ὀπτὴν καὶ φιαλὴν ἐκ τοῦ καλλιῆστου οἴνου.

Ἄλλ' αἰφνης ἐξέβηκε κραυγὰς καὶ ἐστέναξε, προκαλῶν τὸν οἰκτον τῶν παρευρισκόμενων· συσφίξας δὲ στερεῶς τὴν σιαγόνα του διὰ ρινωμακτροῦ λευκοῦ, εἶπεν ὅτι τῷ ἐπανῆλθεν ἡ ὀδονταλγία, ἐξ ἧς ὑπέφερον ἀπὸ δέκα πέντε ἡμερῶν. Πάντες οἱ χωρικοὶ οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πανδοχεῖου ἐβλεπον τὸν ξένον μετὰ λύπης οὕτω πονούντα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰσῆλθεν ἀγύρτης τις καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος σκιμποδος ζητήσας ποτήριον οἴνου. Ὅτε δὲ ἤκουσε τὴν αἰτίαν τῶν στεναγμῶν τοῦ ξένου τῷ εἶπε:

«Ἐγὼ δύναμαι μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐντὸς στιγμῆς νὰ σὰς ἀπαλλάξω τῶν πόνων».

Καὶ λέγων τὰς λέξεις ταύτας, ἐξήγαγεν ἐκ τινος κιβωτίου, ὅπερ ἔφερε, χάρτην χρυσοῦν δεδιπλωμένον ἐπιμελῶς.

«Λάθετε, καλέ μου κύριε, τὴν κόνιν αὐτὴν, βρίζατε τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου σας, κατόπιν βυθίσατε τὸν δάκτυλον ἐν τῇ λευκῇ ταύτῃ κόνιν καὶ τρίψατε διὰ ταύτης τὸν πονούντα ὀδόντα».

Ὁ ἀγνωστος ἐπράξεν ὅ,τι ὁ ψευδίτρος τῷ διέταξε, καὶ σχεδὸν ταύτοχρόνως ἀνέκραξε:

«Εὐτυχὴς ἐγὼ! τῇ ἀληθείᾳ, ὁ πόνος παρήλθεν ὡς νὰ τὸν ἀρήρασαν ὁ ἄνεμος.»

Ἐδῶκε πάραυτα εἰς τὸν ψευδίτρον νόμισμα πεντάδραχμον καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ μοιρασῶσιν τὸ γεῦμα του.

Οἱ παρεστῶτες χωρικοὶ, εἴτινες μετ' ἐκπλήξεως εἶδον τὸ συμβάν, παρεκάλουν τὸν ἀγύρτην νὰ τοῖς πωλήσῃ κόνιν, προσφέροντες ἀδρᾶν τιμὴν. Ἐντὸς ὀλίγης ὥρας δὲ ἐπώλησεν ἑκατὸν φκατέλλους περιέχοντας κόνιν, πρὸς πενήκοντα λεπτὰ ἑκάστον. Ἐάν τις λοιπὸν ἐπόνει ἐν τῷ χωρίῳ εἶδεν ἐκ τῆς θαυμασίας ταύτης κόνας, ἦτις οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔφερε.

Μετὰ χρόνον δὲ οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ ἀνεκάλυψαν τὴν συνεννόησιν τῶν δύο ἀγύρτων. Ἡ λευκὴ κόνιν ἦτο κερωλίχ γῆ τετριμμένη.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως χρόνου οἱ δύο ἀγύρται ἐτιμωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐνοχοὶ πολλῶν παρομοίων πράξεων.

Χριστόφορος Σμιθ.

(ἱερὸς)

Βαχάβ

Ο ΔΕΚΑΗΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε τεύχος 16', σελίδα 184]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Γῆ! Γῆ!

Ἐν τούτοις, ἡ πεποιθήσις αὐτῆ, ἡ ὁποία ἐπλήρου τὴν καρδίαν τοῦ Ντίκ-Σάντ, ἐμελλεν ἐν μέρει νὰ δικαιολογηθῇ.

Τὴν ἐπαύριον, 27 Μαρτίου, ἡ στήλη τοῦ ὑδραργύρου ὑψώθη ἐν τῷ σωλῆνι τοῦ βαρομέτρου. Αἱ πτώσεις καὶ ἀναβάσεις δὲν ἦσαν ἀπότομοι, οὐδὲ σημαντικαί. Ἡ τρικυμία κατεπιπτε' ἂν δὲ ἡ θαλάσσα ἦτο ὑπερβολικῶς τρικυμιώδης, τοῦτο καθιστᾶ πρόδηλον ὅτι ὁ ἄνεμος ἐκόπαζε. Δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ σκεφθῇ ὁ Ντίκ-Σάντ περὶ ἀναπτύξεως ἰστιῶν, διότι καὶ τὸ μικρότερον ἠδύνατο ν' ἀναρπαγῆ· ἤλιπεν ὅμως ἐντὸς 24 ὥρων νὰ κατασκευάσῃ μίαν προτομίδα. Κατὰ τὴν νύκτα ὄντως ὁ ἄνεμος ἐχλαρώθη σημαντικῶς. Οἱ ἐπιβάται ἀνεράνησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· δὲν ἐκινδύνευον πλέον ν' ἀναρπαγῶσιν ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ἡ κ. Βελντόν ἐγκατέλιπε πρῶτη τὸν θαλαμὸν ὅπου ὁ Ντίκ-Σάντ τὴν ἠνάγκασε νὰ κλεισθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεγάλης ταύτης τρικυμίας. Ἦλθε νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ δοκιμοῦ, τὸν ὁποῖον θέλησις ὑπερανθρώπινος κατέστησεν ἱκανὸν ν' ἀντίσχη εἰς τόσους κόπους. Ἰσχνός, ὄχρὸς, ἡλικιακῆς, καὶ ἰδίως ἕνεκα τῆς στέρησεως τοῦ ὕπνου, τοῦ τόσο ἀναγκασίου εἰς τὴν ἡλικίαν του, ἠδύνατο νὰ ἀρρωστήσῃ.

Καὶ ὅμως ὄχι! ἡ γενναία φύσις ἀντείχε πρὸς πάντα.

— Ντίκ, ἀγαπητόν μου παιδίον, πλοίαρχέ μου! τῷ λέγει ἡ κ. Βελντόν, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ἄ! κυρία Βελντόν, ἐρόναζεν ὁ Ντίκ-Σάντ μειδιῶν, παρεκούσατε πρὸς τὸν πλοίαρχόν σας! Ἐπανήλθετε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐγκατέλιπετε τὸν θαλαμὸν σας παρὰ τὰς... παρακλήσεις του!

— Μάλιστα, σὲ παρήκουσα, ἀπεκρίθη ἡ κ. Βελντόν, ἀλλ' ἐγεννήθη εἰς τὴν καρδίαν μου προκίσθημά τι, ὅτι θὰ καταπαύσῃ ἡ τρικυμία!

— Πράγματι κοπάζει, κ. Βελντόν, ἀπεκρίθη ὁ δοκιμὸς, δὲν ἀπατάσθε! τὸ βαρόμετρον δὲν κατέβη ἀπὸ τῆς χθῆς. Ὁ ἄνεμος ἐχλαρώθη καὶ δύναμι νὰ πιστεύσω ὅτι καὶ σκληρότεροι δοκιμασίαι μὲς ἔλθξαν.

— Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀκούσῃ, Ντίκ! Ἄχ, ὑπέφερες πολὺ, πτωχόν μου τέκνον! Ἐπράξας λοιπόν...

— Τὸ καθήκόν μου μόνον, κ. Βελντόν.

— Ἀλλὰ τώρα δύνασαι νὰ λάθῃς μικρὰν τινα ἀνάπαυσιν;

— Ἀνάπαυσιν! ἀπήντησεν ὁ δοκιμὸς. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως, κ. Βελντόν! Ἐχω καλῶς, ὡς καὶ τῷ Θεῷ, καὶ δύναμαι νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκόν μου. Μὲ ὠνομάσατε πλοίαρχον, καὶ θὰ μὲνῶ τοιοῦτος μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν οἱ ἐπιβάται πάντες τοῦ Πιλιγκρίν θὰ ὡσιν ἐν ἀσφαλεῖ ἐν τῇ ξηρᾷ.

— Ντίκ, ἐπανέλαθεν ἡ κ. Βελντόν, ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν ὅ,τι ἐπράξας δι' ἡμᾶς.

— Ὁ Θεὸς ἐπράξε τὰ πάντα, ἀπεκρίθη ὁ δοκιμὸς, τὰ πάντα!

— Τέκνον μου, σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι διὰ τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς σου καρτερίας ἐδείχθη ἀνὴρ, ἄξιός νὰ κυβερνᾷ, καὶ μετ' ὀλίγον, ἂν οὐ συμπληρωθῶσιν αἱ σπουδαί σου—καὶ ὁ σύζυγός μου δὲν θὰ μὲ διαψεύσῃ,—θὰ γίνῃς πλοίαρχος παρὰ τῷ οἴκῳ τοῦ Ἰωάννου-Γουλιέλμου Βελντόν!

— Ἐγὼ!... Ἐγὼ!... ἀνέκραξεν ὁ Ντίκ-Σάντ, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐθελώθησαν ἐκ τῶν δακρῶν.

— Ντίκ! ἀπεκρίθη ἡ κ. Βελντόν, ἦσε μέχρι τοῦδε θετὸς υἱὸς ἡμῶν, καὶ τώρα εἶσαι υἱὸς μὰς ὁ σωτὴρ τῆς μητρὸς σου καὶ τοῦ μικροῦ σου ἀδελφοῦ Ἰακώβου! Ἀγαπητέ μου Ριχάρδε, σὲ ἐναγκαλιζομαι διὰ τὸν σύζυγόν μου καὶ ἐμεῖ!

Ἡ γενναία γυνὴ ἐπεθύμει νὰ μὴ συγκινήται πιέζουσα τὸν δοκιμὸν εἰς τὰς ἀγκαλίας τῆς, ἀλλ' ἡ καρδία τῆς ἐπλημμύρει. Ἀλλὰ ποῖα γραφίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὰς συγκινήσεις τοῦ Ντίκ-Σάντ! Ἀφοῦ συνέλογίζετο ἂν εἶχε τι μείζον τῆς ζωῆς του νὰ θυσιάσῃ χάριν τῶν εὐεργετῶν του, μετὰ πόσης χαρᾶς θὰ ὑφίστατο πάντα κίνδυνον καὶ πᾶσαν δοκιμασίαν ἐν τῷ μέλλοντι;

Μετὰ τὴν συνδιαλέξιν ταύτην ὁ Ντίκ-Σάντ ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἰσχυρότερον. Εἶθε ὁ ἄνεμος νὰ γίνῃ μετριώτερος, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ, ἔλεγε, νὰ θέσω ἰστιῶν τι, καὶ δὲν ἀμριβάλλω ὅτι θὰ ὀδηγήσω τὸ Πιλιγκρίν πρὸς τινα λιμῆνα, ἐν ᾧ θὰ εὐρωμεν πάντες σωτηρίαν.

Κατὰ τὴν 29, τοῦ ἀνέμου ἐλαττωθέντος ὀλί-

(*) Τὸ ὄνομα Ντίκ εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ Ριχάρδος.

γον, ὁ Ντίκ-Σάντ διενεόθη νὰ ἐπαναθέσῃ τὸ ἀκάτιον καὶ τὸν δόλωρα, ὅπως αὐξήσῃ τὴν ταχύτητα τοῦ Πιλόγκριν, ἀσφαλίσας τὴν διεύθυνσίν του.

« Ἐμπρός, Θωμά ! ἔμπρός, φίλοι μου ! ἐφώναξεν οὕτως, μόλις ἀναβῆς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, κατὰ τὸν βαθὺν ὄρθρον. Ἐλθετε ! Ἔχω ἀνάγκην τῶν βοαχιόνων σας !

— Εἶμεθα ἑτοιμοὶ, πλοίαρχε Σάντ, ἀπεκρίθη ὁ γέρον Θωμάς.

— Καθ' ὅλα ἑτοιμοὶ, προσέθηκεν ὁ Ἡρακλῆς. Δὲν εἰργάσθη καθόλου κατὰ τὴν τρικυμίαν ταύτην καὶ ἤρχισαν νὰ σκαριάζω!

— Ἐπρεπε νὰ φουσκῇ μὲ τὸ μαγάλιον σου στόμα, λέγει ὁ μικρὸς Ἰάκωβος. Νομίζω ὅτι ἔχεις ἴσπην μὲ τὸν ἄνεμον ὄνυχμιν.

— Τοῦτο εἶναι μία ἰδέα, Ἰάκωβε ! ἀπεκρίθη ὁ Ντίκ Σάντ γελοῦν. Ὅταν εἶναι νηνεμία, νὰ φουσκῇ ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰ ἱστία !

— Εἰς τὰς διαταγὰς σου, κύριε Ντίκ ! ἀπεκρίθη ὁ γενναῖος μακρὸς ἐξογκῶν τὰς πνευμάτις του ὡς γιγαντώδης βορρᾶς.

— Τώρα, φίλοι μου ἐπανέλαβεν ὁ δόκιμος, θ' ἀρχίσωμεν νὰ ἐκθώμεν τὰς κερκίαις τοῦ ἀκατίου, διότι τὸ ἀκάτιον ἱστίον ἀνηπάγη κατὰ τὴν καταιγίδα. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι δύσκολος ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ.

— Θὰ γίνῃ ! ἀπεκρίθη ὁ Ἀκταίων. Δύνημαί νὰ σας βοηθήσω ; ἤρώτησεν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος, πάντοτε πρόθυμος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν.

— Ναί, Ἰάκωβε μου, ἀπεκρίθη ὁ δόκιμος. Πήγαινε εἰς τὸ πηδάλιον μετὰ τοῦ φίλου μας Βαρ-

τολομαίου καὶ βοήθει αὐτὸν εἰς τὴν κυβέρνησιν. Ἐάν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἦτο ὑπερήφανος νὰ εἶναι βοηθὸς οἰκιστῆς τοῦ Πιλόγκριν, εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα.

« Ἦδη, ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐπανέλαβεν ὁ Ντίκ-Σάντ καί, ὡς ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ μὴ ἐπιτιθέμεθα»

Οἱ μακροὶ, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ δόκιμου, ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν ταύτην. Τὸ νὰ ἐνδύσῃ τὴν

κερκίαν τοῦ ἀκατίου τοῦ πνεύματος πρὸς τὸν Θωμά καὶ τοὺς συντρόφους του δυσκολίας τινάς. Ἐπρεπε νὰ ὑψώσῃ πρῶτον τὸ ἱστίον διὰ τῆς τροχαλίας καὶ εἵπειτα νὰ θέσῃ αὐτὸ ἐπὶ τῆς κερκίας.

Ἐν τούτοις ὁ Ντίκ-Σάντ διέταξε τὸσον καλῶς καὶ ἠκούσθη ὑπὸ τῶν μακρῶν τὸσον καλῶς ὡς τε, μετὰ μικρὸν ὥρα ἐργασίαν, τὸ ἱστίον ἦτο ἐπὶ τῆς κερκίας, ἡ κερκία ἦτο ἐν τῇ θέσει τῆς καὶ ὁ δόλιων εἶχε τεθῆ δι-σειροσπροσφωσῶς.

Τὸ δὲ ἀκάτιον καὶ ἡ ἀρτεμονίς, τὰ ὑποκείμενα το νὰ πτυχθῶσι πρὸ τῆς τρικυμίας, ἀνεπτύχθησαν ἀκόπως, πρὸς τὸν βίαιον ἄνεμον.

Τέλος τὴν ἡμέραν ταύτην, τὴν δεκάτην πρωινήν ὥραν, τὸ Πιλόγκριν ἔπλεε μετὰ τοῦ ἀκατίου τοῦ τοῦ δόλωρος καὶ τῆς ἀρτεμονίδος. Ὁ Ντίκ-Σάντ δὲν ἐνόμισε πρόθυμον νὰ θέσῃ καὶ ἄλλα ἱστία, καθ' ὅσον τὰ ἦδη τεθέντα τῷ ἐξησφαλίζον, ἐάν ὁ ἄνεμος δὲν ἤλαττοῦτο, ταχύτητα τοῦλάχιστον διακρίσεων μιλίων ἀνὰ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας καὶ δὲν τῷ ἐγχεῖτο περισσοτέρα ταχύτης ὅπως ἀντικρύσῃ τὴν Ἀμερικανικὴν ἀκτὴν ἐντὸς ἑκάτῃ ἡμερῶν.

Ὁ δόκιμος ἀρκούντως ἠὐχαριστήθη, ὅταν,

«Ντίκ, ἀγαπητόν μου τέκνον, πλοίαρχέ μου !» εἶπεν ἡ κ. Βελντόν.

ἐπανέλθων εἰς τὸ πηδάλιον, ἐπανέλαβε τὴν πρώτην του θέσιν, ἀφ' οὗ ἠὐχαρίστησε τὸν βοηθὸν οἰκιστὴν τοῦ Πιλόγκριν. Δὲν ἦτο πλέον ἔργον τῶν κυμάτων. Ἐπλεε καλῶς. Ἡ χαρὰ του εἶναι εὐνόητος εἰς ὅσους ἔχουσι ποῖς ἐξοικισθῆ πρὸς τὰ πράγματα τῆς θαλάσσης.

Τὴν ἐπαύριον, τὰ νεῖρα ἔστρεγον ἀκόμη μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, ἀλλ' ἄρκενον μεταξὺ τῶν μαγάλια κενά, διὰ τῶν ὑποίων αἰ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐρίπτοντο μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων.

Ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τούτων ἐνίστα ἔλαυετο καὶ τὸ Πιλόγκριν. Πόσον ὠραῖον καὶ πόσον παρήγγαρον τὸ ζωογόνον τοῦτο φῶς!

Ἐνίστα, ἐξείτινετο ἔμπροσθεν μακρὰ μὲτὰ ὑδρακτιῶν, αἵτινες ἔστρεγον πρὸς ἀνατολὰς, εἵπειτα παρήγγαρον καὶ ἀπώλλυντο, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀποκαθίστατο ὠραῖος.

Οἱ καθέκται ἠνεώθησαν ὅπως ἀερίσθη τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλοίου. Ἀπὸ ὑγιεινὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ αὐτὸς, εἰς τὸ πρηναιόνδισμα εἰς τοὺς θαλάμους τῶν ναυτῶν. Ἐθεσαν πρὸς ἔξω τὴν ἀπὸ τῆς ἰστίας, τὰ ὅποια ἦσαν συνσφραγευμένα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Τὸ καταστρώμα ἐπλήνθη. Ὁ Ντίκ-Σάντ δὲν ἐπέθυσε τὸ πλοῖόν του νὰ εἰσέλθῃ εἰς λιμένα ἀκάλυκτον. Χωρὶς νὰ ἀπασχολῆ τοὺς ναύτας του, ὀλίγων ὥρων διατεθεισὸν καθ' ἑκάστην διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἢ εἶχεν εἰς καλὴν κατάστασιν τὸ πλοῖον.

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῆς ἰστίας, τὰ ὅποια ἦσαν συνσφραγευμένα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Τὸ καταστρώμα ἐπλήνθη. Ὁ Ντίκ-Σάντ δὲν ἐπέθυσε τὸ πλοῖόν του νὰ εἰσέλθῃ εἰς λιμένα ἀκάλυκτον. Χωρὶς νὰ ἀπασχολῆ τοὺς ναύτας του, ὀλίγων ὥρων διατεθεισὸν καθ' ἑκάστην διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἢ εἶχεν εἰς καλὴν κατάστασιν τὸ πλοῖον.

Ἐάν καὶ ὁ δόκιμος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ρίπτῃ τὸ θερμομέτρον, εἶχεν ἀρκούντως συνηθίσῃ νὰ ὑπολογίζῃ τὴν ταχύτητα πλοίου τινὸς ἐκ τῶν αὐλακωμάτων αὐτοῦ. Δὲν ἀμφέβαλλε λοιπὸν

ὅτι θὰ ἐβόλεπε γῆν μετὰ ἐπτὰ ἡμέρας καὶ κατέστησε κοινὸν τῆς γνώμης ταύτης καὶ τὴν κ. Βελντόν, δείξας συγχρόνως αὐτῇ καὶ τὴν πιθανὴν θέσιν τοῦ πλοίου ἐν τῷ χάρτῃ.

« Αἱ καλὰ ! εἰς ποῖον σημεῖον τῆς ἀκτῆς θ' ἀρχίσωμεν, ἀγαπητέ μου Ριχάρδε ; ἤρώτησεν αὕτη.

— Ἐδῶ, κυρία Βελντόν, ἀπεκρίθη ὁ δόκιμος

«Εἰς ποῖον σημεῖον τῆς ἀκτῆς θὰ προσορμισθῶμεν;»

δεικνύων τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἀκτῶν τῶν ἐκτεταμένων ἀπὸ τὸ Περσὺ μέχρι τῆς Χιλιῆς. Εἰμαζιβεβαίωστατος. Ἐδῶ νῆσος τοῦ Πάσχα. Ἦν ἀρήσκειν πρὸς ἀνατολὰς, καὶ, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, ὑπετιδιόμενοι σταθεροί, συμπεράνω ὅτι θὰ ἐκνείωμεν τὴν γῆν πρὸς ἀνατολὰς. Οἱ ἄρρητῆροι λιμένες εἰσὶν ἐν ἀριθμοῖς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ταύτης, ἀλλὰ δὲν δύνημαί νὰ σας εἴπω ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς ποῖον ἀκριβῶς θὰ προσορμισθῶσιν.

— Αἱ καλὰ, Ντίκ, ὅστις καὶ ἂν εἶναι ὁ λιμὴν ἡμῶν, καλῶς νὰ εἴθῃ !

— Ναί, κυρία Βελντόν, καὶ σὰς θὰ εὔρητε ἐκεῖ

βεβαίως τὰ μέσα νὰ ἐπανέλθῃτε ταχέως εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον. Ἡ ἀτμοπλοικὴ Ἐταιρεία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔχει κάλλιστα ὀργανισμένην συγκοινωνίαν κατὰ τὰς ἀκτὰς ταύτας. Τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἐγγίζουσιν εἰς τὰ κυριώτερα τῆς ἀκτῆς σημεῖα, καὶ εἶναι εὐκολώτατον νὰ μεταβῆτε δι' αὐτῶν εἰς τὴν Καλλιφορνίαν.

— Δὲν σκέπτεσαι νὰ ἐπαναφέρῃς τὸ Πιλόγκριν εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον ; ἤρώτησεν ἡ κυρία Βελντόν.

— Μάλιστα, ἀρῶ σας ἐπιβεβαίωσιν ἐπὶ τινος

ἀτμοπλοίου, κυρία Βελντόν. Ἐάν δυναθῶμεν νὰ προμηθευθῶμεν ἓνα ἀξιομακρικὸν καὶ ναύτας, θὰ ἐκφορτώσωμεν εἰς τὸ Βαλπαραιζό, ὅπως θὰ ἐκἀμεν καὶ ὁ πλοίαρχος Ἰλ. Κατόπιν θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ὀρηκτῆριον λιμένα τοῦ πλοίου. Ἄλλὰ τότε θὰ χρονοτριβήσωμεν ἐπὶ πολὺ, καὶ, ἂν καὶ λυποῦμαι νὰ χωρισθῶ ὑμῶν . . .

— Καλὰ, Ντίκ, ἀπεκρίθη ἡ κ. Βελντόν. Θὰ ἴδωμεν ἀργότερα τί θὰ κάμωμεν. — Εἰπέ μου, φοβεῖσαι τοὺς κινδύνους οὓς παρουσιάζει ἡ ἐμφάνισις τῆς ξηρᾶς;

— Πράγματι, παρέχουσι φόβους, ἀπεκρίθη ὁ δόκιμος, ἀλλὰ πάντοτε ἐλπίζω νὰ συναντήσωμεν πλοῖόν τι ἐπὶ τῶν παραλίων τούτων. Ἐάν συναντήσωμεν, ἔστω καὶ ἓν, θὰ ἔλθωμεν εἰς συγκοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, θὰ μᾶς δώσῃ πληροφορίας ἀκριβεῖς περὶ τῆς θέσεως τοῦ πλοίου, αἵτινες θὰ διευκολύνωσι πολὺ ἡμᾶς.

— Δὲν ὑπάρχουσιν ἐδῶ πλοηγοί, ὑπηρετοῦντες ἐν τῇ ἀκτῇ ταύτῃ; ἠρώτησεν ἡ κ. Βελντόν.

— Ἀρνεύτικως θὰ εὐρωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Ντίκ-Σάντ, ἀλλὰ πολὺ πλησιέστερον πρὸς τὴν γῆν. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθῶμεν νὰ πλησιάζωμεν αὐτήν.

— Καὶ ἐάν δὲν συναντήσωμεν πλοηγούς; . . . ἠρώτησεν ἡ κ. Βελντόν, ἥτις ἠρώτα διὰ νὰ γνωρίζῃ πῶς ὁ νεκρὸς δόκιμος θ' ἀντεπεξέρχεται κατὰ τῶν ἐνδεχομένων κινδύνων.

— Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, κ. Βελντόν, ἂν ὁ καιρὸς διατηρηθῇ, διαφυγῆς καὶ ὁ ἄνεμος μέτριος, θὰ προσπαθῶ νὰ πλησιάσω τὴν ξηρὰν καὶ νὰ εὐρω καταφύγιον. ἂν ὅμως ὁ ἄνεμος γίνῃ ἰσχυρότερος, τότε . . .

— Τότε; . . . τί θὰ κάμῃς, Ντίκ;

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ Ντίκ-Σάντ, ἂν ἀπαξ ἐξεκείλῃ τὸ Πιλγκρίν, θὰ ἦναι πολὺ δύσκολον νὰ ἀνυψωθῇ, ὡς εὐρίσκειται νῦν!

— Τί θὰ κάμῃς λοιπὸν; ἐπανέλαθεν ἡ κ. Βελντόν.

— Θ' ἀναγκασθῶ νὰ ρυμουλικήσω τὸ πλοῖόν μου εἰς τὴν ξηρὰν, ἀπεκρίθη ὁ δόκιμος, τοῦ ἵππου τοῦ μέτωπον ἐρρυτιώθη ἐπὶ στιγμὴν. Ἄ! θὰ εἶναι τοῦτο σκληρὰ τύχη, καὶ ὁ θεὸς μὴ ὀσῶ νὰ φθάσωμεν ἕως ἐκεῖ! Ἄλλὰ, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, κ. Βελντόν, ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ εἶναι εὐσταθῆς, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συναντήσωμεν πλοῖόν τι ἢ πλοηγόν. Λοιπὸν, ἐλπὶς! Ἔχομεν τὴν πρῶραν πρὸς τὴν γῆν, ἢν θὰ ἴδωμεν ἐντός ὀλίγου!»

Ναί, νὰ ἐξεκείλῃ τὸ πλοῖον, εἶναι ἡ ἐσῆατη ἀπόφασις, πρὸς ἣν ὁ γενικιότερος ναυτικὸς δὲν προβαίνει ἄνευ τρόμου! Ὁ Ντίκ-Σάντ δὲν ἤθελε νὰ προῖδῃ τὴν περίπτωσιν ταύτην, διότι εἶχε ἐλπίδας τινὰς νὰ τὴν ἀποφύγῃ.

Κατὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ καιρὸς ἤρχισε νὰ τρίπεται ἐπὶ τὰ χεῖρα, ὅπερ ἀνησυχῆσε τὸν δόκιμον.

Ὁ ἄνεμος ἐγίνετο ἰσχυρότερος. Ἐάν τὸ βαρόμετρον ἀνῆρχετο ἀκόμη κατὰ δύο ἀριθμούς ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ πρῶμη θὰ ἐγίνετο πρῶρα τουτέστιν ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος δυτικὸς.

Νέα ἀδημονία διὰ τὸν Ντίκ-Σάντ. Τί θὰ ἐγίνετο ἔχων καὶ τὸν ἄνεμον ἐναντίον. Νὰ τρέχῃ πλαγίως; Ἄλλὰ ποῖαι νέαι ἀργοπορίαι καὶ ποῖος κίνδυνος ἀφ' οὗ θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸ πέλαγος πάλιν!

Οἱ φόβοι οὗτοι δὲν ἐπραγματοποιήθησαν εὐτυχῶς. Ὁ ἄνεμος, ἀφ' οὗ εἶχε διαφόρους τάσεις κατὰ τινὰς ἡμέρας, πνέων ὅτε μὲν πρὸς βορρᾶν, ὅτε δὲ πρὸς νότον, ἀποκατεστάθη πλέον ὀριζήτως ἀνατολικός. Ἄλλ' ἦτο πάντοτε ἰσχυρὸς καὶ ἐπίεζε πολὺ τοὺς ἴστους.

Ἦτο ὁ Ἀπριλίου. Οὗτοι δύο μῆνες καὶ πλέον παρήλθον ἀφ' ἧς τὸ Πιλγκρίν ἀφῆκε τὴν Νέαν Ζηλανδίαν. Κατὰ εἴκοσιν ἡμέρας ἄνεμος ἐναντίος καὶ μικρὰ νηνεμιαί ἐπεβράδυνον τὴν πορείαν του. Ἀκολουθῶς εὐρέθη εἰς εὐνοῦς περιπτώσεις νὰ ἔλθῃ ταχέως πρὸς τὴν ξηρὰν. Ἡ ταχύτης αὐτοῦ ἦτο πολὺ καλὴ κατὰ τὴν τρικυμίαν. Ὁ Ντίκ-Σάντ ὑπελόγιζε κατὰ μέσον ὄρον τοὐλάχιστον 200 μίλια καθ' ἡμέραν. Πῶς λοιπὸν δὲν εἶδεν ἀκόμη τὴν γῆν; Ἐρευνῆσεν αὐτὴ πρὸ τοῦ Πιλγκρίν. Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἦτο ἐντελῶς ἀνεξήγητον.

Καί, ἐν τούτοις, οὐδεμία γῆ ἐφάνη, ἂν καὶ πάντοτε εἰς τῶν μαύρων ἐρρούρει ἐπὶ τῶν διζύγων. Πολλάκις ἀνέβαινον αὐτὸς ὁ Ντίκ-Σάντ. Ἐκεῖ, τὸ τηλεσκόπιον ἔχων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐζήτηε νὰ ἀνακαλύψῃ κάτοψιν τινὰ τῶν ὀρέων.

Ἡ ἄλυσις τῶν Ἀνδεων εἶναι πολὺ ὑψηλὴ. Ἐρρίπτε λοιπὸν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ζώνην τῶν νεφῶν ὅπως ἀνακαλύψῃ σημεῖόν τι αὐτῶν ἀναδῶν διὰ τῶν ὑδρατμῶν τοῦ ὀρίζοντος.

Πολλάκις ὁ Θωμᾶς καὶ οἱ σύντροφοί του ἠπατήθησαν νομίζοντες ὅτι βλέπουσι γῆν, βλέποντες ὑδρατμούς σχηματῶν ἄλλοκοτῶν. Πολλάκις οἱ γενναῖοι ἄνδρες ἤρριον περὶ τοῦτου ἄλλὰ, μετὰ τινον χρόνον, ἐγίγων βλέποντες τὴν ὀπτικήν των ἀπάτην. Ἡ νομιζομένη γῆ μετέλλαξε θέσεις, σχήματα καὶ ἐπὶ τέλος ἐξηλείφετο ὀλοτελῶς.

Τὴν ὁ Ἀπριλίου, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία.

Ἦτο ἐνάτη πρωινὴ ὥρα. Ὁ Ντίκ-Σάντ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν διζύγων.

Τὴν στιγμὴν ταύτην διελύοντο τὰ σκότη ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ὁ ὀρίζων ἐφωτίσθη ἀρκούντως.

Ἐκ τοῦ στόματός τοῦ Ντίκ-Σάντ ἐξέφυγε τέλος ἡ φωνή:

«Γῆ! γῆ ἐμπροσθέν μας!»

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην πάντες προσέτρεξαν εἰς τὴν γέφυραν, ὁ μικρὸς Ἰακώβος, περιέργως, ὅπως

εἶναι πάντες οἱ συνομηλικές του, ἡ κ. Βελντόν, τῆς ὁποίας τὰ βράχια θὰ τελειώσωσι μετὰ τῆς εἰς τὴν ξηρὰν ἀποβιβάσεως, ὁ Σύμ καὶ οἱ σύντροφοί του, οἱ ὁποῖοι ἐμελλον νὰ θέσωσι πόδα ἐπὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἐδάφους, καὶ αὐτὸς ὁ κύρ-Βενέδικτος, ὅστις ἠλπίζε νὰ συλλέξῃ ἀκόμη μίαν πλουσίαν συλλογὴν ἐντόμων ἀγνώστων εἰσέτι.

Μόνος ὁ Μαῦρος οὐδαμοῦ ἐφάνη. Ἐκκαστος τότε εἶδεν ὅπερ ὁ Ντίκ-Σάντ εἶχεν ἴδει, οἱ μὲν πολὺ εὐδαιμονίως οἱ δὲ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς πίστεως. Ἄλλὰ δὲν ἡδύνατο ὁ δόκιμος ὁ τῶσον συνεθισμένος νὰ ἐξετάξῃ τοὺς ὀρίζοντας τῆς θαλάσσης ν' ἀπατηθῇ καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐμπροσθέν τοῦ νὰ ἠσολογῶσιν ὅτι δὲν ἠπατήθη.

Εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μιλίων πρὸς ἀνατολὰς ἐξωγραφίζετο παραλία ἀρκετὰ χαμηλὴ, ἢ τοὐλάχιστον, ἐφαίνετο τοιαύτη. Ἐκορυφούντο ὀπισθεν αἱ ὑψηλαὶ σειραὶ τῶν Ἀνδεων τῶν ὀρειῶν ἢ τελευταία ζώνη τῶν νεφῶν δὲν ἐπέτρεπε νὰ βλέπωσι τὰς κορυφάς.

Τὸ Πιλγκρίν ἔπλεε κατ' εὐθεῖαν καὶ ταχέως πρὸς τὴν παραλίαν ἐκείνην, ἥτις ἐπλατύνετο βαθμηδὸν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ παρατηρητοῦ. Μετὰ δύο ὥρας ἀπέειχε μόνον τέσσαρα μίλια. Τὸ μέρος τοῦτο τῆς παραλίας ἔληγε διὰ τινος ἀκρωτηρίου ἀρκετὰ ὑψηλοῦ, ὅπερ ἐκόλλου ὄρους. Ἀπ' ἐναντίας δὲ πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν ἢ παραλία ἐξετεινετο ὡς γλώσσα λεπτὴ γῆς. Δένδρα τινὰ ἔστερον σειρὰν βράχων χαμηλῶν. Λοιπὸν οὐδεμία κακοκίχ, οὐδεὶς λιμὴν, οὐδὲν στόμιον ποταμοῦ, ὅπερ θὰ ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς καταφύγιον πλοίου.

Τὸ Πιλγκρίν ἔπλεε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ξηρὰν.

Πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐξωγραφίζετο μεγάλη σειρὰ σκοπέλων ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ κύματα καταλευκὰ καὶ ἀφρίζοντα ἐθραύοντο· ἐθλεπον τὰ κύματα ν' ἀνυψῶνται μέχρι τοῦ ἡμίσεος ὕψους τῶν βράχων καὶ νὰ ἐπανερχῶνται φοβερὰ πάλιν.

Ὁ Ντίκ-Σάντ, ἀφ' οὗ εἶμεν ἀρκετὴν ὄραν εἰς τὴν πρῶραν παρατηρῶν τὴν παραλίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρῶμην, ὅπου χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἶλαβε τὸ πηλόλιον.

Ὁ ἄνεμος ἤνευ πάντοτε, ὁ μυστάρων ἀπέειχε μόνον ἐν μίλιον ἀπὸ τῆς παραλίας, ὁ Ντίκ-Σάντ παρατήρησε τότε ὡς μικρὸν κόλπον εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεφάσιζε νὰ προσορμισθῇ, ἀλλὰ πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς αὐτὸν ἐπρεπε νὰ διέλθῃ διὰ σειρὰς σκοπέλων μεταξὺ τῶν ὀρειῶν ἢ διὰ τῶν ἴστων ἦτο δύσκολος. Ἡ πτώσις τῶν ὀρειῶν ἐγγύμως φοβερῶς σκοπέλους.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ντίκ-Σάντ ὁ ὁποῖος ἐπαλινδρόμησε, ὤρμησεν πρὸς τὴν πρῶραν

καὶ παρατηρῶν τὴν ξηρὰν ὕλαται πενήμιος. Ἐπίστευτέιστι ὁ κύων ἀνεγνώριζε τὴν παραλίαν, καὶ ὅτι τὸ ἐνστικτικὸν ἐνεθῆμιζεν αὐτῷ ἀποικανλυπηρὰν ἀνάμνησιν. Ὁ Μαῦρος τὸν ἤκουσεν ἀναμφιβόλως, διότι ἀναπόρευτον συναίσθημα τὸν ὤθησεν ἐξωτοῦ θαλάμου. Καὶ ἂν καὶ ἐροβείτο τὸν κύνα ἦλθε νὰ ἐπακουσθῆσιν ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων. Εὐτυχῶς δὲ αὐτὸν ὁ Ντίκ-Σάντ παρατηρῶν πάντοτε τὴν γῆν δὲν εἶδεν αὐτόν.

Ὁ Μαῦρος παρατήρει τὴν μανιώδη παλίσροισαν χωρὶς νὰ φοβῆται καθόλου, ἀλλὰ ἡ κυρία Βελντόν

Ἐν τῷ μέτῳ τῶν σκοπέλων ἡ θάλασσα ἦτο ἀκόμη μανιώδης.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

(Συνέχεια • Ἰδέξ. σελ. 150)

Εἰκ. 51. *ruspator*

Ἰσπερίδες. Τὰ έντομα ταῦτα βιοῦσιν ἐπὶ τῶν πτωμάτων, τῶν περιττωμάτων, τῶν μυκήτων καὶ τῶν ἀποσυντιθεμένων φυτῶν· ἅπαντα δὲ εἶναι μελανὰ λάμποντα, τινὰ δὲ μόνον φέρουσι ἐρυθρὰς κηλίδας.

Δερμεστίδες. Οἱ Δερμεστίδες συμπληροῦσι τὸ ἔργον τῶν συλαιοδῶν καταστρέφοντες τοὺς τένοντας καὶ τὸ δέρμα τῶν ἀποξηρανθέντων πτωμάτων συνήθως δὲ συνεργάζονται τὰ έντομα τῶν δύο τούτων ὁμοιογενειῶν. Ἐάν εἰς τοῦτο περιορίζοντο οἱ Δερμεστίδες θὰ ἦσαν ζῶα ὀφέλιμα τῷ ἀνθρώπῳ· δυστυχῶς ἔάν τινα εὐχαριστοῦνται μόνον κατακόπτοντα τὰ θνησιμαῖα, τὰ πλείοτε κατατρώγουσι τὰς μηλωτὰς (γυνναοικὰ), τὰ μάλλινα ἐνδύματα, τὰς τριχὰς, τὰ ἕλιπαστα κρέατα, τὸν τυρόν, ἢ τοὺς πάσας τὰς ἐκ ζῶων προερχόμενας οὐσίας. Ἐν ἑξ αὐτῶν Ἀθρήνη ἢ τῶν μουσειῶν, σχήματος ὠοειδοῦς καταστρέφει τὰς συλλογὰς τῆς φυσικῆς ἱστορίας, κυρίως ἢ κάμπη αὐτῆς ἢ κεκαλυμμένη ὑπὸ ὑπομελαινῶν τριχῶν, διότι τὸ ἀκμαῖον ζῶον βιοῖ ἐπὶ τῶν ἀνθέων.

Βυρρίδες. Ἐν τῇ ὁμοιογενείᾳ ταύτῃ τὸ Νοσοδένδρον εἶναι περιεργον σπάνιον έντομον σχήματος ὠοειδοῦς, μέλαν, φέρον ἐπὶ τῆς ἡμέρας λοφία ἐχινωδῶν τριχῶν· εὐρίσκειται ἐπὶ τῶν πληγῶν τῶν δένδρων καὶ κυρίως εἰς τὰς τῶν κασταρέων. Οἱ Βυρρίοι, ὧν ὁ μεγαλύτερος προσομοιάζει πρὸς πυρήνας κεράσιον, ἔχουσι τὰ μέλη συσταλτά. Ἀηλαδῆ τὰ διάφορα μέρη τῶν ποδῶν τῶν διπλοῦνται τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ ἐφαρμύζουσιν ἐπὶ τῆς κοιλίας, ὥστε μάλιστα τὸ έντομον έννοήσῃ τὸν κίνδυνον, συστέλλεται καὶ καθίσταται ὡς ὠοειδὲς καταπότιον.

Φανόφοροι. Εἰς τὰ ἄρρενα τῶν κολεοπτέρων τούτων αἱ σιαγόνες προεξέχουσι σχηματίζουσαι μεγίστας προσακτοῖδας. Αἱ θήλειαι ὀρύσσουσι στοὰς εἰς τοὺς κορμούς τῶν γηραιῶν δρυῶν, καὶ ἐν αὐταῖς τίκτουσι τὰ ὠὰ αὐτῶν· αἱ κάμπαι κατατρώγουσι τὰ ξύλα καὶ τὰς ῥίζας, μεθ' ὃ μεταμορφοῦνται ἐν κουκουλίῳ ὑφαινομένῳ διὰ συγκεκολλημένων σεσηπῶτων τεμαχίων.

Αἱ κεφαλαί τῶν Φανοφόρων ἔχουσι δέκα ἄρθρα, εἶναι γωνιώδεις καὶ κτενοειδεῖς, ἀλλὰ

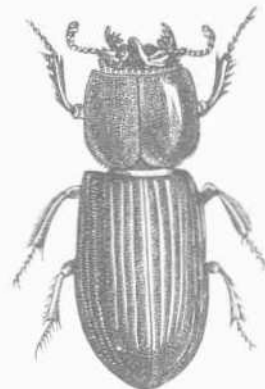
τὰ ἄρθρα τὰ σχηματίζοντα τοὺς ὀδόντας τοῦ κτενὸς μένουσιν ἀκίνητα.

Τὰ έντομα ταῦτα βιοῦσιν ἐκ φύλλων καὶ χυμῶν ἐκκρινόμενων ἐκ τῶν ἄκρων τῶν δένδρων. Πολλὰ ξενικά εἶδη ἔχουσι μεταλλικὰ χρώματα, καὶ οἱ ἄρρενες αὐτῶν φέρουσι δερματικὰς προεκτάσεις καθιστώσας αὐτὰ ὠραιότατα έντομα. Εἰς τὰ ἡμέτερα εὐκρωῆ κλίματα ἔχομεν Δόρκον τὸν παραλληλεπίπεδον, μέλανα, ὡς τὸ ἐκ τῶν σεσηπῶτων δένδρων λίπασμα καὶ Πλατύκερω τῶν καρβοειδῆ χρώματος κυανῶ λαμπροῦ, πρασίνου ἢ ἰώδους.

Εἰς τοὺς Πασσάλους, κολεόπτερα ξένα αἱ κεφαλαί εἶναι ἀπλῶς ἀγκυροειδεῖς, οὗτοι εἶναι έντομα μελανὰ μεγάλου καὶ μεσαίου ἀναστήματος τῶν θερμοῶν χωρῶν τῆς Ἀμερικῆς, Ἀφρικῆς, Ἀσίας καὶ Ἀυστραλίας.

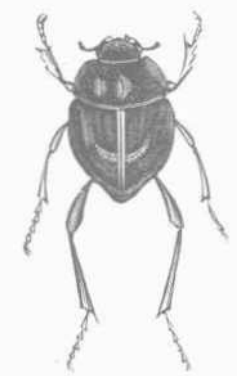
Σκαραβίδαι. Ἡ μεγάλη αὐτῇ Εἰκ. 52. Πάσσαλος.—*Passalus*. ὁμοιογένεια περιλαμβάνει κολεόπτερα ἡθῶν καὶ χρωματισμῶν ποικίλων, ἀπάντων ὁμοιοζόντων κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν. Αἱ κάμπαι αὐτῶν εἶναι πάντοτε μεγάλοι μαλακοὶ σκώληκες, λευκοὶ ἢ ὑποκίτρινοι, κεκαμυλωμένοι ἐν ἡμικυλίῳ, ἔχοντες κεφαλὴν κερατοειδῆ καὶ σιαγόνες ἰσχυρὰς δι' ὧν προσβάλλουσι τὰς ρίζας τῶν φυτῶν. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ αἱ κάμπαι, ἰδίως αἱ βιοῦσαι πολλὰ ἔτη, ἐπιφέρουσι μεγάλας καταστροφὰς ὀρύσσουσαι ἐν τῇ γῆ ὅπας. Τ' ἀκμαῖα ἔχουσι κεφαλαί βραχείας, ὧν τὰ τελευταῖα ἄρθρα εἶναι ἐλάσματα κινητά, ἀραιούμενα καὶ πικνούμενα ὡς σελίδες βιβλίου. Οἱ ἄρρενες διακρίνονται, διότι φέρουσι ἐπὶ τοῦ σώματος προεξοχὰς τερατώδεις πολλακίς μεγίστας· κυρίως ἐπὶ τοῦ προθώρακος ἀναπτύσσονται τὰ μεγάλα ταῦτα κέρατα δίδοντα περιεργον μορφήν εἰς τὰ ξένων τόπων εἶδη. Ὁ χρωματισμὸς αὐτῶν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ἐνδιαίτηματος· τὰ βιοῦντα ἐπὶ φυτικῶν ἐν ἀποσυνθέσει οὐσιῶν ἔχουσι χρῶμα μέλαν ἢ ὑπόμελαν· τὰ ἱπτάμενα καὶ βιοῦντα ἐπὶ τῶν ἀνθέων ἔχουσι καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωματισμῶν αὐτῶν.

Κατὰ τὸ ἀνάστημα ἔχομεν ἐπίσης μεγίστην ποικιλίαν. Ἐνῶ τινα εἶναι γιγάντια, ὡς οἱ Σκαραβαῖοι τῆς Ἀφρικανικῆς ἀκτῆς καὶ τῶν τροπικῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἕτερα εἶναι νάνα ἔχοντα μάλιστα ἀνάστημα κέγχρον. Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, εἰπομέν τινα περὶ τῆς βιομηχανίας Ἀτεύ-

Εἰκ. 52. Πάσσαλος.—*Passalus*

λου τοῦ ἱεροῦ, τοῦ ἐγκλείοντος τὰ ὠὰ ἐν σφαιριδίοις κόπρου, ἅτινα θάπτει ἐν τῇ γῆ. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι σκαραβαῖοι οὕτω πράττουσι, εἰς τοῦτους τάσσονται καὶ οἱ Σίσυφοι.

Εἰκὼν 53. Σίσυφος.—*Sisyphus*

αὐθ' γεωργοῦ. Διὰ τῶν σιαγόνων καὶ τοῦ πρώτου ζεύγους τῶν ποδῶν αὐτῆς κατορθοῖ τὸν σκοπὸν νύτῆς. Τῇ συνεργείᾳ αὐτῶν, τὸ φρέαρ ὅπερ νάλαυβάνει μετ' ὀλίγον συμπληροῦται. Πιθαιτῶς ἐν αὐτῷ ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται πολλακίς ὅπως διατρύπησῃ τοὺς τοίχους τῆς καθέτου στοῆς καὶ καταστήσῃ τοὺς σκληροτάτους.

Μόλις λήξωσιν αἱ ἐτοιμασίαι, αὐτῇ κατασκευάζει εἰς τὸ βάθος, συνήθως διὰ γῆς, φωλεὰν τινα ἢ ὠοειδὲς κουκουλίον ἀνοικτὸν ἐξ ἐνὸς μέρους. Ἐν τῷ λίκνῳ τούτῳ, τῷ τεχνηέντως κεκολλημένῳ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοιχώματι, προσκολλᾷ ἐν ὑπόλευκον ὧν μεγέθους κόκκον σίτου· μεθ' ὃ παρασύρει καὶ σωρεύει ἄνωθεν τῆς φωλεᾶς παντοίαν κόπρον σχηματίζουσα ἄλλαντα μήκους 10—12 ὑφεκατομέτρων. Συνήθως εὐρίσκονται δύο ἢ καὶ τρεῖς ὑπὸ τὴν αὐτὴν κόπρον.

Εἰκὼν 54. Γεωτρήτης.—*Geotrupus*

Οἱ ὀρύκται ἔχουσι μέγα ἀνάστημα. Οἱ ἄρρενες ἔχουσι πάντοτε τὴν κεφαλὴν κορυμμένην ὑπὸ παχέος κέρατος· ὁ χρωματισμὸς αὐτῶν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ὑπογείου αὐτῶν βίου, διότι καίτοι κατὰ τὰς ὠραίας ἐσπέρας Ἰουνίου καὶ Ἰουλίῳ φαίνονται ἱπτάμενοι, συνήθως εὐρίσκονται ἐν τοῖς λιπέμασι καὶ τῷ χρώματι τῶν σικυῶνων. Ἐκ τοῦ Μεξικῶ τῶν Ἀντιλλῶν καὶ τῆς Γουιάνης προέρχονται παράξενοι Σκαραβαῖοι, ἔχοντες ἑλυτρα ἐλαϊόχρα φέροντα στίγματα μελανὰ, ὧν ὁ προθώραξ προεκτείνεται σχημα-

Εἰκ. 55. Ορύκτης ὁ ῥινόκερος.—*Oryctes rhinoceros*

τιζον κέρασ μέγα ὅσον καὶ τὸ σῶμα. Εἰς τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς βιοῦσι μεγάλοι Γολιάθ ἔχοντες χρῶμα λευκὸν μεταξώδες.

Οἱ ὠραιότεροι τῶν χρυσοκωνθέρων, καίτοι ἐν Εὐρώπῃ ἀρκετοὶ ἐκ τούτων ὑπάρχουσι, προέρχονται ἐκ τῶν ὑπερθαλασσιῶν χωρῶν.

Βουρηστίδες. Τὰ ὠραιότερα ἐπίσης εἶδη τῆς ὁμοιογενείας ταύτης βιοῦσι μακρὰν ἡμῶν. Εἰς τὰ ὠραία ταῦτα έντομα αἱ κεφαλαί εἶναι κτενοειδεῖς ἢ ὀδοντωταί τιθέμεναι ἐν ἀναπαύσει κατὰ τὰ πτέρια τοῦ θώρακος. Ἡ κεφαλὴ τίθεται ἐν τῷ προθώρακι καὶ οὗτος ἐν τῇ βάσει τῶν ἐλύτρων, ἅτινα καλύπτουσι καθ' ὅλοκληρίαν τὴν κοιλίαν καὶ στενοῦνται πρὸς τὰ ὀπισθεν.

Οἱ Βουρηστίδες βαδίζοντες κάμιστα, ἵπτανται μετὰ ζωηρότητος, ἀναπαύομενοι συχνάκις ἐπὶ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων, ἐξ ὧν καταπίπτουσι μάλιστα πρόκειται νὰ συλληφθῶσι Ἐνεκα τοῦ πλουσιωτέτου χρωματισμοῦ αὐτῶν καὶ τῆς ζωηρῆς στίλβης ἀναζητοῦνται πρὸς κόσμον ὑπὸ διαφόρων λαῶν. Αἱ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦς φλοιοῦς τεχθέντων ὧν προερχόμεναι κάμπαι ὀρύσσουσι στοὰς δαιδαλώδεις εἰσχωρούσας μέχρι τοῦ ξύλου, ἐν ᾧ τελεῖται ἢ μεταμόρφωσις. Τὰ ὠραία εἶδη τῆς Ἰνδικῆς ἠπέριον ἀνήκουσιν εἰς τὸ γένος *Ka t o x a n t h* ἢ *dichrous* καὶ ἔχουσι τὴν κοιλίαν λευκὴν κίτρινίζουσαν μετὰ κηλίδος τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἐφ' ἐκάστου ἐλύτρου. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ σώματος εἶναι πράσινον μεταλλικὸν ἢ πορφυροῦν.

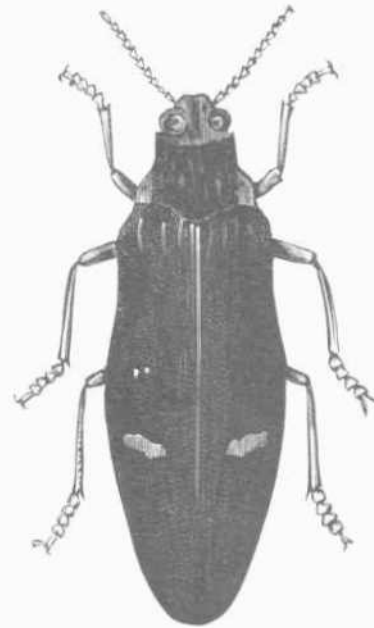
Εἰκὼν 56. Γολιᾶθ. — Goliath

Εἰκὼν 57. Χρυσοκάνθαρος καὶ Τρίχιος
Cetonia aurata. — trichius fasciatus.

Ἐλατηρίδαι. Οἱ ἐλατηρίδαι, ὁμοιάζοντες κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τοὺς βουρησιτίδας, στεροῦνται λαμπρῶν χρωμάτων, καὶ διακρίνονται κυρίως διὰ τῶν ἀλμάτων αὐτῶν. Τὸ στέγνον αὐτῶν ἐκτείνεται πρὸς τὰ ὀπίσθεν εἰς γλωσσίδα τινὰ ἥτις ὑπὸ τὴν μυϊκὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου εἰσχωρεῖ ἢ ἐξέρχεται ἐκ κοιλότητός τινος τοῦ μεσοστέριου. Τὰ κολεόπτερα, περὶ ὧν πρόκειται, ἔχουσι τὸ σῶμα ἐπίμηκες καὶ τοὺς πόδας βραχυτάτους, ὥστε δὲν δύνανται ἄπαξ ἀναστραφέντα ἐπὶ τῆς ὁράσεως ἢ ἀναλάβωσιν τὴν φυσικὴν αὐτῶν στάσιν. Τὸ ἀναστραφέν σῶμα κυρτοῦται, ἐξάγει τὴν στερνικὴν ἀκίδα ἐκ τῆς κοιλότητος, καὶ στηριζόμενον διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ἔκρον τῆς κοιλίας, καταβάλλει ἰσχυρὰν μυϊκὴν δύναμιν, δι' ἧς εἰσάγει τὴν ἀκίδα ἐν τῇ κοιλότητι, καὶ ὥπτεται εἰς τὸν ἀέρα ἐπαναλαμβάνει καταπίπτον τὴν αὐτὴν ἐργασίαν μέχρι οὗ πέσῃ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Οἱ ἐλατηρίδαι τρεφόμενοι ἐκ φυτικῶν οὐ-

Εἰκὼν 58. Κατωξάνθη ἢ δίχρους
Catoxantha bicolor.

σιῶν, βιοῦσιν ἐπὶ τῶν φύλλων, τῶν ἀνθέων καὶ τῶν φλοιῶν τῶν φυτῶν. Ἰπτανται ἐν ἡμέρᾳ λάμποντες τοῦ ἡλίου. Τινὲς ὅμως τούτων ἵπτανται περὶ τὸ λυκόφως, ἢ τὴν νύκτα, ὡς οἱ Πυροφόροι τῆς Ἀμερικῆς, οἵτινες ὡς ἀλαμπυρίδες ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ καθίστανται φωτεινοὶ ἐν τῷ σκότει.

Τὸ ἐξ αὐτῶν ἐκπεμπόμενον φῶς εἶναι τόσο ζωηρὸν ὥστε δύναται τις ἢ ἀναγινώσκει. Περὶ τὰ μέσα τοῦ τελευταίου αἰῶνος, τεμάχια ξύλου τῶν νήσων περιέχοντα κάμπας πυροφόρων ἐκομίσθησαν εἰς τι ἐπιπλοποιεῖον τῶν Παρισίων.

Μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν, τὰ ἕντομα ἵπταμενα ἐφώτισαν ἐν τῇ νυκτὶ τὰ παράθυρα τῆς ἀποθήκης καὶ τὸ πλῆθος συνηθροίσθη θεόμενον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἰσελθῇ καὶ συλλάβῃ τὰς πλανώμενας ψυχὰς τῶν βουρησιτίδων, ὡς ἐνομίσθησαν, καὶ ὧν ἡ παρουσία προοίωνε καταστροφὴν τινὰ. Τὸ γεγονός ἀναφέρεται ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Γουιάνης, τῆς Κολομβίας καὶ τῆς Βρασιλίας ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων μεταχειρίζονται τὰ ἕντομα ταῦτα, ἅτινα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου φωτίζουσι τοὺς θάμνους. Προσελκύουσι ταῦτα κινούμενες ἐν τῷ ἀέρι ἀνημμένους ἄνθρωκας. Οἱ Ἰνδοὶ δένουσι τοὺς πυροφόρους εἰς τὸ ἔκρον μικρᾶς ἡβάρδου ἢ εἰς τοὺς δακτύλους τῶν γυμνῶν ποδῶν των καὶ φωτίζονται οὕτω ἐν τῷ σκότει τῶν δασῶν. Αἱ

γυναῖκες αὐτῶν κατασκευάζουσι περιδέραια καὶ ἐνώτια ἢ στολίζουσι τὴν μέλαιναν αὐτῶν κόμην.

Ἐν τῇ Ἀβάνη εὐρίσκεται ὁ Πυροφόρος. Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου μετὰ τὰς πρώτας βροχὰς φαίνεται ἵπτάμενος κατὰ τὸ λυκόφως

Εἰκὼν 59. Πυροφόρος.
Pyroflorus.

εἰς τὰ δασώδη μέρη καὶ τὰς φυτείας τοῦ σακχαροκαλάμου. Ἐν ἡμέρᾳ μένει κεκρυμμένος ἐν ταῖς κοιλότησι τῶν δένδρων, τῶν σεσηπῶτων κορυμῶν, ὑπὸ τὰ χλωρὰ χόρτα, διότι ἀγαπᾷ τὴν ὑγρασίαν, ἀναζωογονεῖται μάλιστα ἢ λάμψις του ἂν καταβυθισθῇ εἰς ὕδωρ. Περὶ τὰ τέλη Ἰουλίου ἐξαφανίζεται, δύναται ὅμως νὰ τηρηθῇ αἰχμάλωτος εἰς μικροὺς κλωβοὺς βρύλλων ἢ σιδηροῦς μέχοι Νοεμβρίου, τρεφόμενος διὰ τεμαχίων σακχαροκαλάμου καὶ λουόμενος δις τῆς ἡμέρας πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς πρωΐνης καὶ ἐσπερινῆς δρόσου. Οἱ Πυροφόροι εἶναι ζῶντα κοσμήματα τῶν κυριῶν τὴν ἐσπέραν εἰσάγουσιν αὐτοὺς εἰς μικροὺς σάκκους ἐξ ἐλαφροῦ ὑφάσματος, οὗς ἡ θαλαμηπόλος συρράπτει τεχνηέντως ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ἢ περιβεβλημένους τροχίλων (κολιβρίων) καὶ ἀδαμάντων τοποθετεῖ ἐπὶ τῆς κόμης διὰ μακρᾶς καρφίδος διερχομένης χωρὶς νὰ φουεύσῃ τὸ ζῶον μετὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ θώρακος.

Τελευταίως ἐπετεύχθη καὶ ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀνατροφή αὐτῶν. Μετὰ τινὰ ἔτη, βεβαίωτα οὗτοι θὰ ἐξαποστέλλονται ἑπανταχοῦ καὶ θὰ χρησιμεύσωσι καὶ παρ' ἡμῖν πρὸς κόσμον τῶν κυριῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Συμπεριφέρου εὐγενῶς πρὸς πάντας καὶ πρὸς πάντα Καὶ κατ' αὐτὰ τὰ χαλεπὰ καὶ λυπηρὰ συμβάντα Ἄλιους τοῦ ἀνθρωπισμοῦ διακνύς πρὸς πάντα τρέπεις, Τιμῶν ἀγάπα πρὸ παντὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους, Πρὸς πᾶν καλὸν προθύμου, χρηστὸς καὶ ὠφελίμου. Εἰς τὴν ἀγάπην καὶ στοργὴν πρὸς πάντα συνειθίζου Μηδὲ κἂν ἕντομον ἀπλοῦν κακῶς μεταχειρίζου χωρὶς δικαίου λόγου Πλὴν ἐξαιροῦντ' ἐπιβλαβῆ τοιοῦτου καταλόγου....

Περιοποιῶ τὸν κύνα σου, τὸν οἶκόν σου φυλάττει Καὶ εἴν' ἡ πίστις ἀρετὴ αὐτοῦ σπουδαιότατη Φεῦ! κ' εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον τὴν σήμερον σπανία Τῷ ὄντι οὐρανία.

Ἐπιμελῶς διάτρεφε καλῶς τὴν ὄρνιθάν σου Ἐπιμελῶς καὶ τὰ πουλιὰ σου γεννᾷ καὶ τὰ ὠά σου, Τὰ πρὸς τροφήν σου χρήσιμα Κ' εἰς τὴν ζωὴν ἀνύσιμα! Καὶ τὴν γαλήν ἂν αὐτὴν ἔτ' ἢ φροντίς σου τρέφῃ, Καὶ τοῦτ' ὠφέλιμον τοὺς μὺς αὐτῆς σου καταστρέφει, Σοῦ σώζει τὰ βιβλία Καὶ πράγματα παντοῖα.

Πᾶν ζῶον κατοικίδιον περιθάλπε ὡς δέον, Διέτι πᾶν καὶ ὄφελος παρέχει σοι εὐκαίτην Ἄλλως τε εἶναι ἀρετὴ καὶ ἡ στοργὴ πρὸς ζῶα, Ὅσον κακίας ἐνδείξει νὰ βλάπτῃ τις τ' ἀθάνα.

Ἀπὸ τριβέλων κάθαιρε ἀγρούς σου καὶ ἀμπέλους Καὶ καλλιέργει ἀνθη σου καὶ δένδρα καρποφόρα! Καὶ νὰ τρυγήσῃς ἔρχεται, ὡς καὶ νὰ δρέψῃς, ὦρα Γλυκεῖς καρποὺς τῶν κόπων σου στεφάνους, ἐπὶ [τέλους

Ἐπιμελοῦ καὶ κέρδαινε μὴ χάνε, μὴ ἀμέλει Ἐργαζομέν' ἢ μέλισσα ἰδὺ παράγει μέλι.

ΤΟ ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ

Α'

Ὁ Νορβέρτος, υἱὸς πτωχοῦ τινος ἀνθηροκόπου, ἐκλήθητο ἡμέραν τινὰ ὑπὸ τὴν σκιάν δένδρου τινὸς ἐν τῷ δάσει. Ἐκλαίεν, ἐστέναζε καὶ παρεκάλει μετὰ πάθους. Εἰς ἰππότης, φέρον μανθῶσαν πρᾶσινον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ χρυσοῦν ἀστὴρα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐθήρευε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκεῖ που πλησίον. Ἦκουσε τοὺς στεναγμούς τοῦ παιδὸς καὶ πλησιάζας ἠρώτησεν αὐτόν : « Διὰ τί κλαίεις οὕτω λοιπόν, παιδίον μου; » — Ἀλλοίμονον! ἀπεκρίθη ὁ Νορβέρτος, ἡ μήτηρ μου εἶναι ἐπὶ μακρὸν ἀσθενής. Ὁ δὲ πατήρ μου μ' ἐστειλεν εἰς τὴν πόλιν πρὸς ἀγοράν φαρμάκων καὶ τροφῆς διὰ τὴν ἀσθενῆ μητέρα μου, καὶ ἰδοὺ ἀπώλεσα τὰ χρήματα μετὰ τοῦ περιέχοντος αὐτὰ βαλάντιου.

Ὁ ἰππότης ὠμίλησεν ἐπὶ στιγμὴν χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτόν κυνηγόν. Κατόπιν ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ βαλάντιου μεταξίνων ἐρυθρὸν, ἐν ᾧ περιέχοντο πλεῖστα χρυσαῖα κινουρήγῃ νομίσματα, καὶ εἶπε πρὸς τὸ παιδίον :

« Εἶναι τοῦτο βεβαίως, τὸ βαλάντιον τὸ ὅποιον ἀπώλεσας! »

— Ὡ! ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Νορβέρτος, τὸ ἐμὸν ἦτο ὑλιγώτερον ὠραῖον τούτου, καὶ δὲν εἶχεν ἐντός τὸσα χρήματα καὶ χρυσαῖα μάλιστα.

— Εἶναι λοιπὸν τοῦτο; ὑπέλαθεν ὁ κυνηγὸς σύρας συγχρόνως ἐκ τοῦ θυλακίου του βαλάντιον μικρᾶς ἀξίας.

— Ἄ! ναι, εἶναι αὐτό! » ἐφώνησεν ὁ Νορβέρτος περιχαρῆς:

Πάραυτα ὁ κυνηγὸς τῷ ἔδωκε τὸ βαλάντιον, καὶ ὁ ἵππότης προσέθηκε:

«Τέκνον μου, ἐπειδὴ παρεκαλεσας μετὰ τόσῃς προθυμίαις καὶ πίστει καὶ ἐδειξας ποιαυτὴν χρηστότητα, σοὶ δωροῦμαι καὶ τὸ βαλάντιον τοῦτο τὸ περιέχον τὸν χρυσόν.

Β'.

Ἐτερον παιδίον, ἐκ γειτονικοῦ τινοῦ χωρίου, καλούμενον Στέφανος, ἤκουσε διηγουμένην τὴν ἱστορίαν ταύτην. Ὡς δὲ ἔμαθεν ὅτι ὁ ἵππότης ἐξέδραμε καὶ παλιν εἰς τὸ κυνήγιον ἐν τῷ ἄσσει, μετέβη ἐκεῖ καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν σκιάν ἐλάτης τινός ἐκλαίει καὶ ἀνεστίνεαζεν!

«ὦ! τὸ βαλάντιόν μου! ὦ! τὸ βαλάντιόν μου! Ἀπώλεσα τὸ βαλάντιόν μου!

Ὁ ἵππότης ἔτρεξε πρὸς τὰς φωνάς.

«Μήπως εἶναι τοῦτο τὸ βαλάντιόν σου;» λέγει αὐτῷ δεῖξας τὸ χρυσοῦν βαλάντιον.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος, αὐτό εἶναι καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα τὸ λάβῃ.

Ἄλλ' ὁ κυνηγὸς, ὅστις ἦτο πλησίον τοῦ ἵπποτου, τῷ εἶπε δι' ὕψους αὐστηροῦ: «Ψεύστα κηκοῦθη! εἶχες τὴν τόλμην ν' ἀπατήσης ἡμᾶς; Λάθε, ἢ ἀμοιβή σου θά εἶναι ἐξ ἄλλου νομισματός.»

Καὶ ταῦτα λέγων ἀπέσπασε κλάδον ἐκ τινοῦ παρακειμένου σχοίνου καὶ ἀπένειμεν εἰς τὸν ἀπατεῶνα τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν.

ΝΟΟΣ ΔΙΕΓΕΡΤΗΡΙΑ

105

Εἶμαι ὃν χαριτωμένον, εἶμαι μαχικόν τι ὃν
Καὶ σὲ ἀνοψῶ λαλοῦσα εἰς τὸν τρίτον οὐρανόν...
Δύναμαι τριπλὴν νὰ ἔχω ἢ καὶ τετραπλὴν φωνήν
Καὶ νὰ εἶμαι: γλυκυτέρα καὶ τοῦ μέλιτος ἐγώ,
Μάλιστα ἂν ἀριστοτέχνης μὲ κατέχ' ἐν ζωῶν,
Εἰς τὸν νοῦν σου νὰ παρέχω παραδείσου ἡδονήν...
Ἡμπορῶ ν' ἀπομιμῶμαι καὶ τὸ ὄψιδόν πηγῶν
Καὶ ὡς ἀηδῶν νὰ εἶμαι νὰ ἐξαπατῶ τινά...
Γοητεύουσα τὸ πάλαι καὶ ἰχθὺν θαλασσινόν,
Δι' αὐτοῦ ἐκ τοῦ θανάτου ἔσωσ' αἰοῖδόν κλεινόν...
Εἶμαι θήλεια τὸ γένος, παικίλοχος, καλὴ
Καὶ σὲ τέρπει ἢ λαλιά μου, οὐς καὶ πνευμά σου κηλοῦ...
Μάλιστα ἂν τὸν ἀνθρωπὸν μου εὖρω ὡς τὸν ἐννοῶ
Ἵπὲρ τοὺς αἰθέρας σ' αἶρω καὶ πλησίον τῷ θεῷ...
Δυσχερῆς ὁ χειρισμός μου, ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμός
Εἶναι μέγας, ὃν παράγει δεξιός μου χειρισμός...
Κ' ἵνα τὴν σοφὴν μου τέχνην ἐντελῶς ἐκδιδαχθῆς,
Ἐκ παιδίου πρέπει ὅλος νὰ μοι ἀφοσιωθῆς...

Καὶ ἀθάνατος νὰ γίνης ἴσως φθίσσης δι' ἐμοῦ.

Ἴνα μ' εὕρῃς τὸν Ὀρφέα, Σιμωνίδην, ἐνθυμοῦ:

Φίλη ἐνθερμος πρὸ πάντων ποιητῶν καὶ αἰοῖδων,
Δόξης καὶ Ἀθανασίας τοῖς ἀνοίγω τὴν ὁδόν!...

Ἀνακρέων καὶ Ἀλκαῖος, Πίνδαρος, Σαπφὸ ἐμοῦ

Διεκρίθησαν ἐξόχως ἐν τῷ Κόσμῳ δι' ἐμοῦ...

Κ' ἐπειδὴ πρᾶνόν τ' ἄλλα καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς

Διὰ τῆς ἐμμουσοστάτης τεχνικῆς μου ταραχῆς

Κ' εἶμαι τῶν ἁμογενῶν μου πάντων ἄνασσα λαμπρά,

Μ' ἔστεψε συχνὰ καὶ στέφει ροδοδάφνη ἀνθηρὰ...

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀπόλλων, τῶν Μουσῶν ὁ ἡγεμῶν,

Ἐχων με δὲν ζωγραφεῖται καὶ κρατῶν μου τὸν λαιμόν;

106

Ἄν τὰ πρῶτα τέσσαρά μου ὃν τετράπουον παριστῶσιν
ἄρκετὰ χονδροειδῆς,

Τ' ἄλλα τέσσαρά μου ὁμῶς ἐξόχον τι συνιστῶσιν,
ὅλως ἀεροειδῆς...

Εὐμορφον, ζωγραφητόν,

Εὐδιόλυτον, λεπτόν...

Μόλις, μόλις ὁρατόν...

Μερικὰς φορές πλήν πάλιν,

Ἄλλοτε, ἀναλαμβάνον ζωηρότητα μεγάλην

Ἐστὶ σιγῆς ὑπάρχον μένει,

Πλήν καθ' ἱεράς γραφᾶς τι πρᾶγμα μέγιστον σημαίνει

Ἐς εἰρήνης δὴ σημεῖον

Μέσω Γῆς καὶ Οὐρανοῦ,

Οὐ θαμβοῖ τὸ μεγαλεῖον

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κενοῦ...

Τ' ὅλον μου λελατρευμένον

Σοὶ ἀποκαλύπτει ὃν

Αἰγυπτιακὸν Θεόν...

107

Μέγα παίγιον τῆς τύχης, ἔτυχον ἀθανασίας:

Ἄνομα μυστηριώδες ἔχω, σῖδεν ὄλ' ἢ ἰτῆ'

Θαυμασίως μοὶ ἀρμόζει κ' ἐντελῶς ἀναλογεῖ

Πρὸς τὰς δσας ἔχω κάμει αἵματος δεινὰς θυσίας

Εἰς τῆς Δόξης τὸν δωμῶν,

Ἐμαυτὸν διὰ τῆς φροῦδης λαμπηρόνος τῆς τιμῶν,

Ἄν εἰς δύο τ' ὄνομά μου τὸ πολυκροτον χωρίσης

Εἰς τὸ μὲν, γῆς τι μέρος, εἶδος τόπου, θ' ἀπαντήσης

Εἰς τὸ δὲ, λαμπρὸν θηρίον

Εἰς τὸ εἶδος του ἐνέχον βασιλεῶς μεγαλεῖον...

Τὸ ἐπιθετόν μου, ὡς τις μυστικὴ συμπλήρωσις του,

Ἐνόν—ἐλληνηκωτατὴ ὁμῶς ἢ μετάφρασις του.

Μοῖραν τὴν καλὴν σημαίνει

Κ' ἴσως τὴν καταγωγὴν μου ἐξ Ἑλλήνων ὑπεμφαίνει,

Συμπληροῦν τὴν τοῦ κυρίου ἔννοιαν ὀνοματός μου,

Ἄλλὰ εἶναι κατὰ γράμμα καθαρώς Ἑλληνικόν...

Τί ἀργεῖς! εὐθὺς τὴν λύσιν λέγε τοῦ αἰνίγματός μου.

108

Κ' ἐν τῷ παλαιῷ Ὀλύμπῳ εἶμαι μία τῶν θεῶν

Κ' ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖον θεῶν τῶν Χριστιανῶν

Ἄλλως τε κ' αἰσθητηρίου μέρος τι συστατικόν

Δισσταλτικὸν συνάμα εἶμαι καὶ συστατικόν.

